

DOBŘÝ PASTÝŘ

Časopis evangelických sborů
v Krnově a Bruntále

Kam patříme?

My silní jsme povinni snášet slabosti slabých a nemít zalíbení sami v sobě. Každý z nás ať vychází vstříc bližnímu, aby to bylo k dobru společného růstu...

Bůh trpělivosti a povzbuzení ať vám dá, abyste jedni i druhí stejně smýšleli po příkladu Krista Ježíše, a tak svorně jedněmi ústy slavili Boha a Otce našeho Pána Ježíše Krista. Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás.

Ř 15,1-2.5-7

V jedné staré písni se zpívá: Jak rozkošné a milé, když bratři s druhem druh jsou svorní při svém díle a v srdcích jeden duch.

Epistoly mluví docela často o jednotě křesťanů. Přimlouvají se, aby čtenáři byli jednomyslní. Býváme v pokušení rozumět těmto pobídkám jako výzvám, abychom se navlékli do uniformy – všichni přece musíme stejně myslet a vyjadřovat svou víru stejnými slovy (každý tím myslí právě ta svá).

Písmo ovšem mluví jinak. Křesťanská jednota spočívá v přijetí spolubratří a spolusester takových, jací jsou – s jejich silnými stránkami, které nás inspirují a obohacují, ale i v jejich slabostech, přestože nám můžou připadat malicherné nebo i obtěžující. Síla křesťanských postojů neleží ve vnučení mých názorů ostatním, ale v tom, že i člověka, který mi leze na nervy, přijmu jako součást stejné Boží rodiny, do níž patřím i já. Stejně tak není výrazem jednomyslnosti, když rezignuji na vlastní názor a budu jen bezmyšlenkovitě papouškovat moudra někoho jiného – i kdyby to byl třeba farář. Společenství, kde všichni mluví stejnými slovy a zásadně si nepřipouštějí otázky, natožpak pochybnosti, mají blíž k sektě než k církvi.

Občas v rozhovorech slyším stížnosti na konkrétní lidi, sbor nebo i na celou církev – tamten je mimo, s tímto se nedá vydržet, tamto je scestné. Jsou křesťané, kteří na tomto přístupu založili celou svou identitu víry: „s tímhle nemůžu sedět v jedné lavici, natožpak abych se s ním modlil! Radši si svou víru prodýchám sám někde, kde mi nikdo nebude lézt na nervy. Krista miluji, ale křesťanství nesnáším.“

Jenže v evangeliích to nebyli učedníci, kdo si vybrali Ježíše, ale Ježíš si vybral učedníky. A nepozval je do výlučně osobního terapeutického vztahu bez otravné přítomnosti druhých, naopak je posadil kolem ohýnku s naprosto nesouradnou bandou, kterou prostě museli snést, pokud chtěli chodit s tímhle zázračným Učitelem a Mistrem. Dokonce tuhle partu posadil do jedné ložky a chtěl, aby veslovali jedním směrem na dru-

hou stranu jezera (kdo ví, jestli jejich ztracení se v bouři nezavinila vedle špatného počasí také jejich neochota ke spolupráci?)

Přeneseno do našich realit bychom mohli říct, že pokud vyznávám, že patřím Ježíši Kristu, jsem na jedné palubě nejen se vzorníky typu svatého Františka nebo Mistra Jana z Husi, ale třeba i s těmi, kdo pořádali křížové výpravy a hony na čarodějnice. Patřím do stejné party s katolíky, pravoslavnými i letničnými, fundamentalisty i liberály, do jednoho houfu s palestinskými křesťany v Gaze i s mesiánskými Židy v Jeruzalémě. Jsme jedna rodina víry, a rodinu si člověk nevybírám.

Přestože si ji nevybírám, patří k ní a nese za ni zodpovědnost. Lidé, kteří říkají, že společenství nepotřebují, zapominají na to, že možná společenství potřebuje je. Možná, že i Pán Ježíš Kristus potřebuje, abychom aspoň kousek svých sil a schopností věnovali Jeho dílu spásy – církvi (myšleno společenství křesťanů, ne církevní instituce). Možná nás právě k tomu povolává i vyzbrojuje – když vidíme nedostatky církve, poznáváme je ne proto, abychom ji pomlouvali, ale proto, abychom chyby odstranili. Patříme k ostatním, abychom se navzájem povzbuzovali, nebo i napomínali, je-li to potřeba.

A tak až příště přijdete do kostela a rozhlédnete se po tvářích nad zpěvníky, řekněte si: „Díky Bohu za každého zvlášť i za všechny dohromady a díky Bohu za pestrost a různorodost.“

Modlitba

Bože Trojjediný, obdivujeme jednotu v níž se zjevuješ nám lidem – jednotu lásky, která všechno spojuje k dokonalosti. I my se chceme učit této jednotě a přijímat jeden druhého jako součást tvé rodiny, jako dar od tebe. Pomoz nám, Pane, i dnes překonat nevraživost a nechuť, kterou máme k těm, kdo nám „nevoní“, pomoz nám přijmout jako bratry a sestry i ty, kteří myslí, mluví a žijí jinak než my. Amen.

Štěpán Janča

Den otevřených památek

Na podnět města jsme se přidali ke Dni otevřených památek. V sobotu 17. května jsme měli od 14 do 17 hodin otevřený kostel. Přišly rodiny s dětmi, jednotlivci nebo návštěvníci v malých skupinkách. Kvůli deštivému počasí jich bylo méně, než jsme očekávali. Chtěla bych se s vámi podělit o několik postřehů.

Přišla jedna mladá paní a říkala: „Je mi trochu trapně. Bydlím v Krnově, ale nikdy jsem v tomto kostele nebyla. Řekla jsem jí stručně historii našeho kostela. Ptala se, proč tady nemáme zlatem zdobené sochy a obrazy. Pověděla jsem jí, že Pán Ježíš byl nejchudší ze všech lidí a zároveň nejbohatší ve své pravdě a lásce k nám lidem, a že se za nás obětoval a tak nám ote-

vřel cestu k Bohu. Byla dojatá, měla slzy v očích a moc mi děkovala. „Ne mně“, řekla jsem, „ale Bohu děkujte, že otevřel vaše srdce pro slova, která jste slyšela.“

Přišli mladí manželé s asi pětiletým synem. Také oni pozorně vyslechli slova o historii kostela i o našem Pánu. Zeptala jsem se chlapce: „Řekneš mi, jak se jmenuješ?“ „Neřeknu“, odpověděl, ale na přísný pohled maminky řekl: „Štěpán.“ Moc se mu líbila nedělní škola – místnost vedle apsidy. Dostal omalovánku.

Pak přišla starší žena, velmi suverénní a povídavá. Když jsem otevřela téma 'Víra a Bůh', řekla: „Já jsem racionálně uvažující člověk. V životě jsem to neměla vů-

bec lehké, nikdo mi nikdy nepomohl a už vůbec ne Pán Bůh. Vždycky jsem měla sílu pomoci si sama.“ „A kdo vám tu sílu dal, o tom jste nikdy nepřemýšlela?“ Má otázka zůstala bez odpovědi. Bylo mi z toho trochu smutno. Modlím se za tyto lidi, aby Pán zlomil jejich pýchu a oni mohli být zachráněni.

Za dané tři hodiny navštívilo kostel asi 40 lidí. Někteří měli zájem jít do věže až k hodinám, někdo si rád zatahal za provaz od zvonu a zazvonil. Mám za to, že to byla zdařilá akce. Díky patří všem ze sboru, kdo se návštěvníkům věnovali. Eva Roztomilá

DOBŘÝ PASTÝŘ

Časopis evangelického sboru v Krnově a Bruntále vydáván pro členy a přátele sboru za dobrovolný příspěvek. Redakční rada: Tamara Maláčová, Štěpán Janča, Petr Strnadel.

ČESKOBATRSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ

Farní sbor ČCE, Albrechtická 811/8, Krnov, 794 01, tel.: 739 244 607.

Kazatel sboru: Štěpán Janča.

Pravidelná shromáždění: Neděle 9.45 bohoslužby v evangelickém kostele,

Úterý: 17.00 biblická hodina na faře, Pátek: modlitební setkání v 18.00 na faře.

Noc kostelů 2025

Noc kostelů letos vyšla už na předposlední květnový pátek, 23. 5. V krnovském evangelickém kostele jsme začínali už od 17.00 kávou z Dobrokavárny, jejíž výměšek v částce 3.143 korun byl věnován krnovské Charitě na projekt mobilního hospicu. Zároveň už přicházeli první

zájemci o vystoupení do věže. Pro ty, kdo by stáli o přímělu, byl připravený modlitební koutek.

Program samotný rozela folková kapela Hrnek. Tato parta má podle svého kapelníka sídlo v Koberčicích na Hlučínsku, ale členové jsou posbíráni z celého Moravsko-

slezska. Hrají většinou vlastní písničky s kytarou, baskytarou, flétnou a pěkným vokálním aranžmá.

Na folk volně navázal dámský sbor Čarozpěv z Ostravy a okolí. Ten přivezl lidové písničky ze všech možných koutů světa – od Moravy, přes Španělsko až po východní a jižní Afriku. Krásně sezpívané hlasy, příjemné harmonizace a nadšené provedení, podepřené skvělou instrumentací s houslemi, flétnou a africkými perkusemi – to vše přispělo k tomu, že padesátka diváků odcházela velmi dobře naladěna.

Dále jsme pokračovali před kostelem. Skupina Tramínek rozdělala oheň a rozbalila nástroje, takže všichni kolemjdoucí si mohli poslechnout i zazpívat mix spirituálů, Bronťosaurů, Greenhornů a mnoha dalších, dnes už zlidovělých táborákových autorů.

Ve 22.00 jsme pak celou akci uzavřeli modlitebním ztišením a zpíváním písní z Tajze. V tom nás přišel podpořit i chrámový sbor od sv. Martina, takže zakončení letošní noci bylo ekumenické. Když jsme na úplný konec dostali požehnání od bratra Karla Doležela, přemýšleli jsme, kdy naposledy v tomto evangelickém kostele lidu žehnal katolický kněz. Bylo to skutečně požehnané a povzbudivé setkání.

Během letošní noci kostelů prošlo naším kostelem asi 300 návštěvníků. /šj/

Jak pokračuje odstraňování následků povodní?

Vysoušíme...

Sklep krnovské fary je vysušený a během nejbližší doby by měl přijít pan zedník opravit omítky a případně provést další nezbytné práce.

V Bruntále v polovině května nastoupila stavební firma, která provádí zásadní rekonstrukci přístavby – při odkrytí dřevěného obložení jsme zjistili, že některé dřevěné opěrné sloupky jsou ve spodní části zcela prohnílé, takže se nutně musí nahradit. Dále se dělají vnitřní omítky (včetně vnitřního zateplení a v někte-

rých částech i nového rozvodu elektriny), čekají nás podlahy a kompletně všechny nové dveře. A samozřejmě nové vybavení – v kuchyňce i v ostatních prostorách nezůstalo vůbec nic použitelného.

Jsmo velmi vděční za významný finanční dar z ústředí církve i podporu několika spřátelených sborů (Heršpice, Valašské Meziříčí, Frýdek-Místek), dostali jsme také něco z pojištění a dar od města na nápravu povodňových škod, takže základ oprav máme

zajištěný, ale nábytek a vybavení budeme muset zajistit z vlastních prostředků.

Zároveň musíme vyměnit i plynový kotel, který sice zůstal nad vodou, ale už ho definitivně zmožil věk, takže, pokud chceme, aby tekla teplá voda a v zimě bylo v domě zatopeno, musíme podniknout tuto radikální změnu. Bylo by potřeba k novému kotli ještě předělat topení, přinejmenším v bytě a v modlitebně, ale na to už v letošním roce těžko vyjdou prostředky. /šj/

Povzbuzení z Českého Těšína

Návštěva br. Marcina Pilcha

V neděli po Velikonocích nám při bohoslužbách posloužil bratr Marcin Pilch, farář ze sboru ČCE v Českém Těšíně. Přijel i s manželkou a jedním synem. Po bohoslužbách se zájemci o rozhovor s hostem přesunuli do sálku pod kruchtou.

Bratr Marcin hovořil trochu o své rodině a pak o aktivitách českotěšínského sboru. Jako farář sloužil nejprve v jednom evangelickém sboru v oblasti Mazurských jezer v Polsku. V roce 2010 ho pozvali do sboru v Českém Těšíně. Je známo, že sbor v Českém Těšíně je v rámci ČCE jeden z největších a že je velmi aktivní. Marcin s dalšími lidmi se např. na několika výpravách věnoval uprchlíkům, kteří přes Řecko a Balkán putovali „za štěstím“ do západní Evropy. Naše redaktorka Tamara Maláčová s ním po shromáždění udělala rozhovor, na který se můžete těšit v dalším čísle našeho sborového časopisu.

/JM st./

Den pro Krnov

Chystá se křesťanský festiválek

V sobotu 21. 6. se krnovské Hlavní náměstí rozezní muzikou. V rámci festiválku Den pro Krnov, pořádaného misijním spolkem Tělo v pohybu, Křesťanským společenstvím Krnov a našim krnovským evangelickým sborem, zde zahrají a zazpívají: Gina a Kirsten, Ben Drápal, Tomáš Najbrt a Štěpán Janča, a hlavní host slovenští Timothy. Podrobnosti najdete na <https://denprokrnov.cz>

Kromě poslouchání hudby bude možné taky posedět v modlitebním karavanu/kavárničce, povykládat si v naslouchárně nebo si pořídit křesťanskou literaturu. Připraven bude i zábavný program pro děti jakéhokoli věku.

Cílem akce je nabídnout lidem v Krnově zajímavou akci, podat evangelium neotřelou formou, a modlit se za požehnání a duchovní proměnu našeho kraje.

Pokud se vám tento záměr líbí, prosí-

me vás o finanční podporu. I když se snažíme výdaje omezit na minimum, přesto náklady takto veliké akce dělají okolo 100.000 korun (propagace, účinkující, zvukaři, zastřešení pódia, zajištění atrakcí pro děti i dospělé, ubytování, občerstvení, atd.), což všechno musíme zajistit z vlastních kapes spolku, zapojených církví a individuálních dárců. Pokud chcete tuto akci podpořit, můžete poslat dar na účet spolku Tělo v pohybu - misijní z.s.: 2102520639/2010 (uveďte variabilní symbol 2106). Děkujeme.

Budeme vděční, když na setkání budete pamatovat ve svých modlitbách. A pokud byste měli chuť se zapojit jako dobrovolníci přímo do organizace, bude vaše pomoc také velmi vítaná.

Takže 21. 6. na viděnou na krnovském náměstí – a nebojte se pozvat i své přátele a známé, bude to stát za to. /šj/

Den matek v kostele

Den matek jsme v krnovském evangelickém kostele oslavili až třetí neděli v měsíci květnu. Děti (za pomoci několika dospělých) sestavily parádní orchestr a zazpívali maminkám i tatínkům pár písniček. Při následném rozdávání malých dárečků pro rodiče ukápla nejedna slzička. Děkujeme všem, kdo si dali práci s přípravou této akce. /šj/

Kazatelka pro Bruntál

Po dlouhých letech bez kazatele, má bruntálský sbor naději na změnu. O práci v našem společenství projevil zájem sestra Jana Peřtová, která momentálně prochází jáhenskou praxí v Třebouchovicích pod Orebem. V Bruntále poprvé kázala v dubnu v rámci kazatelské výpomoci a podruhé ji budeme moci zažít v neděli 1. 6.

V době uzávěrky tohoto čísla není ještě rozhodnuto, jestli ji staršovstvo pozve jako oficiální kandidátku služby ve sboru a svolá mimořádné volební shromáždění, které by to mělo buď schválit nebo odmítnout. Ve chvíli, kdy Pastýř vyjde, už ovšem možná bude jasnější.

Procedura by pak byla takováto: pokud Janu staršovstvo schválí, seniorátní výbor doporučí a synodní rada vydá pokyn k volbě, bude vyhlášeno volební sborové shromáždění. Pakliže bude sbor spokojen a zvolí Janu za kazatelku a výsle-

dek projde všemi oficialitami, mohla by Jana nastoupit v říjnu tohoto roku na poloviční úvazek (druhou polovinu by pracovala pro seniorát).

Hlavním cílem její práce by bylo rozvíjení sborové činnosti a získání nových aktivních členů sboru, sborový restart.

Největší výzvou pro sbor ovšem budou finanční souvislosti – je třeba zajistit finance na plat kazatelky, což i při 50 procentech vychází na 200 až 300 tisíc ročně. Vyjednáváme se seniorátním výborem o možnosti prohlásit Bruntál za celocírkevně podporované místo, což by znamenalo, že by velký díl této částky platilo ústředí církve, ale samozřejmě zatím nelze předjímat výsledek.

Prosimе myslíte ve svých modlitbách na Janu i na sbor, aby Pán Bůh vedl naše rokování a rozhodování, aby Jeho Jméno bylo oslaveno a lidé povzbuzeni. /šj/

Představujeme Janu Peřtovou

Miluji misii i ekumenu

● **Ahoj, Jano, jaký je Tvůj vztah k Bruntálu nebo Bruntálsku? Co se Ti tady v tom našem kraji líbí (případně co se Ti nelíbí)?**

Bruntál jsem do nedávna znala jen z vyprávění a jedné letmé návštěvy asi před deseti lety. Koncem letošního dubna jsem si konečně mohla vychutnat čerstvé rozkvetlé Bruntálsko a už po cestě jsem okouzlená krajinou. Uchvátily mě výhledy na město z okolních kopců. Ale asi nejvíc na mě zapůsobilo pěkně upravené centrum Bruntálu a jeho moderní výbava i bohatá zeleň. Nevím, jestli se už dá mluvit o vztahu, ale první rande dopadlo slibně.

● **Kde se vlastně vzala Jana Peřtová? Odkud pochází? A jakými zajímavými místy jsi v životě prošla?**

Obvykle na tuhle otázku odpovídám, že jsem všudypřítomná a mám to po Tatínkovi. Narodila jsem se v Praze. Tam jsem také v jednom malinkém společenství Československé církve husitské uvěřila. Od té doby jsem se vícekrát stěhovala. Do Brna - mimo jiné za službou v Rádio7. O patnáct let později do Suchdola nad Odrou, kolébky světové misie, kde jsem změnila církevní příslušnost na evangelickou, stala se místokurátorkou sboru a začala studovat teologii. A pak jsem se přesunula na Valašsko, kde jsem sloužila mládeži. Před nástupem na jáhenskou praxi jsem žila skoro dva roky v malé vesničce kousek od Hronova. Pomáhala jsem tam děvčátku s Di Georgeovým syndromem.

Musím ale přiznat, že Če- chy mi k srdci nepříro- stly, takže

jsem nepřestávala s tichou modlitbou posílhávat po Moravě.

● **Co Tě zaujalo na křesťanské víře, že jsi ji přijala za svou?**

Moje maminka byla katolička a svou víru doopravdy žila. Mně ale její způsob zbožnosti spíš naháněl strach. Kolem desátého roku jsem se ze všech náboženských aktivit vyvázala. Pán Bůh to ale se mnou nevzdal a mnohokrát ke mně různými způsoby přicházel. Nakonec jsem poznala, že i když se mi v životě docela daří, chybí mi někdo, kdo by mě vedl a dal mému životu skutečný smysl. Tak jsem se tajně modlila, aby Ježíš začal můj život šéfovat. A On to udělal.

Přesvědčila jsem se, že přes všechna tajemství, která víra nese, se mohu na Boha spolehnout a že život s Ním je obrovské dobrodružství.

● **Co muzika? Víme, že zpíváš, hraješ, dokonce učíš mladé muzikanty, píšeš písničky – jak ses dostala ke své hudební stránce?**

Vystudovala jsem populární zpěv na Státní konzervatoři v Praze. V dějinách hudby jsme se učili, jak prvky afrického folkloru pronikly do křesťanské hudby a postupně ovlivnily nástup nové hudební formy, která se označovala nejprve jako taneční a později jako populární hudba. Na vývoj současné hudby mělo zásadní vliv křesťanství. V Americe na sklonku devatenáctého století jako dopad velkého náboženského probuzení se narodil Gospel. Později, v sedmdesátých letech přišla Hip-hopová a rapová kultura, která v některých částech světa byla a je nástrojem nové reformace a kritiky prázdňného náboženství. Škoda, že v Evropě a zejména v Čechách dokážeme z těchto žánrů tak málo vytěžit pro svou liturgii a zvěstování.

S pár přáteli napříč Českem jsme založili „poletující“ tvůrčí skupinu PLAN/E a věnujeme se hledání evangelia v kultuře 21. století. Snažíme se ukázat na požehnání, které může církev i současné kultura přinést. Píšeme zpívané modlitby, točime klipy s prvky moderního cirkusu. Učíme děti a mladé lidi přirozeně svoji víru vyjadřovat. Taky natáčíme rozhovory a pořádáme různé akce / <https://plan-e.cz/>. Určitě se PLAN/EM proletíme i nad Bruntálem.

● **Co Tě vedlo k tomu stát se jáhenkou a pracovat na plný úvazek pro církev?**

Když jsem uvěřila, doslova mě fascinovala Bible. Nemohla jsem se od ní odlepit. Hltala jsem výklady, četla komentáře. Byla jsem schopná jít na několik Bohoslužeb za den. Ale myšlenka na vysokoškolské studium mě

děsila, protože jsem silný dyslektik a dysgrafie a mám poruchu soustředění.

Pak jsem ale prožila jednu část léta v misijním autobuse a viděla, jak lidi na malých městech a vesnicích hladově po Boží lásce a přijetí. Zůstal ve mně hluboký dojem, že s tím mám něco společného. Když jsem se pak přestěhovala do Suchdola nad Odrou, kde začínala v osmnáctém století misie Moravských bratří bylo rozhodnuto.

● **Proč zrovna Českobratrská evangelická církev? Co Tě v ní drží a co Tě na ní přitahuje? Je naopak i něco, co Ti vadí a co bys třeba chtěla změnit?**

Myslím, že ČCE má obrovský potenciál. Jsou to Boží ruce a jsou tam, kam by moderní misie a svobodné sbory pronikly jen s těžší. Věřím, že každé to malé společenství může přinést obrovské požehnání na místě kde sídlí, stát se srdcem vesnice nebo městské části. Může nabídnout přijetí, radu, domov, pomoc, moudrost i lásku... Ne vždycky musí být program na faře nebo v kostele duchovní. Někdy je potřeba jen společně odpočívat, nebo si uvařit polévku.

Trápí mě, že v každém sboru se nějak projevuje to, co bych nazvala provozní slepotou. Nějaký ten nepořádek, nenaladěné nástroje, archaická mluva a nerosozumitelné kázání... Určitě to není jen bolest ČCE. Myslím, že lékem na ni, je příchod nových věřících a zapojení mladých lidí do běžných aktivit společenství. Část úkolů na sebe mohou vzít dokonce děti. Už na prvním stupni základní školy zvládají

bravurně moderní technologie, dokážou vymyslet programy pro menší sourozence, ale také třeba pomáhat seniorům, obsluhovat projektor, číst ohlášky nebo vytvořit videopozvánky na církevní akce.

Přála bych si, abychom se nebáli nadšení pro evangelium. Aby ti, kdo doopravdy zahoří pro zvěstování, modlitbu a chválu nemuseli hledat jiné místo pro svou zbožnost, ale mohli s požehnáním sborů a duchovních otvírat Boží království tam, kde jsou doma.

● **Máš nějakou kazatelskou vizi? Na co bys se zaměřila, pokud bys nastoupila jako kazatelka do Bruntálu?**

Miluji misii i ekumenu. Opravdový zájem o druhé a pevné vztahy mezi těmi, kdo Pána Boha ctí. Ráda bych poznala ostatní skupiny křesťanů ve městě a jeho okolí a hledala co můžeme podnikat společně.

Také bych chtěla otevřít sbor novým mladým rodinám a tomu co budou potřebovat. Nejen v neděli ale i přes týden. Nabízí se třeba založení dětské skupiny, doučování pro děti mimo sbor nebo nějaké kluby, ve kterých by si mohly dovednosti vyměňovat děti se seniory.

Za klíčové pro sborovou práci považuji společné modlitby. Nemyslím si, že bychom měli Pána Boha anavovat seznamem svých potřeb a přání. Spíš naslouchat společně Bohu i sobě navzájem a složit před naším Pánem vše, na co sami nestačíme. Věřím, že pak podle zaslíbení vyměníme své starosti za Boží klid a můžeme jím obcerstvit sebe navzájem ale i široké okolí.

Díky za rozhovor.
Štěpán Janča

Snad to letos vyjde

Vloni nám pouť do Krasova překazila povodeň, i když jsme do poslední chvíle doufali, že to přece jen zvládneme i v dešti. V letošním roce doufáme, že nám příroda další takové komplikace nenachystá a že se v Krasově sejdem v neděli 14. 9. 2025.

Jako v předchozích letech plánujeme netradiční bohoslužbu v Krasově od 16.00 a po ní grilovačku se zpíváním a muzikou. S těmi, kdo by chtěli jít společně pěšky, se sejdem ve 13.00 na točně na Ježniku, pak nás čeká asi 8km přes kopec, lesem,

loukou, a nakonec dědinou. Těm, kdo si netroufají dojít takový kus cesty a nemají vlastní možnost dopravy, pomůžeme najít volné sedadlo u někoho v autě.

Těšíme se na příjemně a užitečně strávené nedělní odpoledne.

Společná bohoslužba čtyř sborů

V neděli 15. 6. nebudou bohoslužby ani v krnovském kostele ani v bruntálské modlitebně. Spolu s opavskými a vítkovskými se zúčastníme „okrskové“ bohoslužby 4 sborů, tentokrát v opavské modlitebně na Lidické ulici. Začátek je v 10. 00.

Tentokrát neobjednáváme autobus, předpokládáme, že spojení do Opavy je ze všech stran dostatečné. Ty, kdo nemohou jet autobusem nebo vlakem, určitě naložíme k někomu do auta – prosíme přihlaste se bratru kurátorovi nebo faráři.

Dva tábory pro děti

I letos připravujeme dva tábory pro děti:

První pro lidi 9-14 let mladé, na Podlučené louce u řeky Odry hned v prvním prázdninovém týdnu, od 30. 6. do 7. 7. Dobrodružství v indiánských stanech, bojovky, táboráky, koupá-

ní, zpívání a povídání, dobrá parta. Ještě stále zůstává několik volných míst – informace a přihlášky na <http://www.ymcaorlova.cz/tabory/tabor-spalov/>. Cena 3.500,- Kč, sleva pro sourozence nebo členy YMCA.

Druhý tábor je příměst-

ský, ten bude zajímat děti mezi 5 a 11 lety. Soutěže, dobrodružství proroka Jonáše, písničky, tvůrčí aktivity, kamarádi. Tento tábor je už plně obsazený.

Budeme vám vděční, když budete na naše táborníky myslet ve svých modlitbách.

S Kristem se dnes setkáme spíše v parku na lavičce a v hospodě

V neděli 23. 3. 2025 přijal pozvání do krnovského sboru náš dávný známý a bývalý člen – farář Petr Chlápek. V mých očích je to pořád mládežník, i když teď už má nádherných 49 let. Po bohoslužbách jsme měli možnost si s ním popovídat a myslím, že to byl příjemný rozhovor. Ptali jsme se na ledacos a některé otázky byly přímo na tělo.

● **Petře, nepatříš mezi faráře, kteří celá léta svého působení zůstávají na jednom sboru. Víš, že v poslední době jsi vyměnil sbor v severních Čechách v Novém Městě pod Smrkem a přesunul se na jižní Moravu do Nosislavi. Můžeš srovnat tyto dva sbory? V čem se liší?**

Já vždycky žil na severu a po přestěhování na jižní Moravu mi došlo: v srdci jsem pořád Sudeťák (nemyslím to zle). A když to srovnám, zdá se mi, že na severu je to více „na férovku“ – větší otevřenost a příměst. Ten, kdo chodí na severu do kostela, to má nějak probojované. Zatímco v tradičních oblastech, kde se nacházíme nyní, jde více o společenskou událost, o významné zastoupení rodin a prestiž. A je poznat, že se bez účasti evangeliků – třeba na úrovni obce – nedá některá věc rozhodnout. Jsem „pan farář“ a na to si musím silně zvykat. Na severu jsem byl často na hodně věcí sám. Na jihu se lidé pozastavovali nad tím, že jsem před kostelem sekal trávu, protože „to pan fa-

● Na nosislavské kazatelně v roce 2024

rář přece nemůže dělat“. To mě pobavilo. Na jihu, alespoň tam, kde působím, je vidět větší bohatství, sebevědomí a sebestota. Na severu to máme jinak – hrát si na církev nemá moc smysl. Lidé chtějí vidět, jaký je v tom rozdíl být a nebýt v církvi. Stručně řečeno: na severu se cítím více doma, protože tomu srdcem zkrátka nějak více rozumím. Na jihu zase cítím hodně stabilní základovou desku (silné a dobré rodiny), na které jsou místní sbory postavené. Ale všude se můžeme něčemu přiučit a věřím, že nás posílá Bůh pracovat s tím „darem milosti“, který jsme od Něj dostali, a každý z nás má dar jiný.

● **Co tě nejvíce naplňuje radostí a co nejvíce deprimuje – z pozice faráře.**

Mám radost z pastoračních návštěv, které mě hodně vysilují, když je v nich hodně bolesti, současně mě však hodně naplňují. Dost často se mi stává, že ke mně přichází jakási radost shůry. Nevím, ale někdy mě napadá, že mě jakoby pohladí Boží ruka, jako když otec pohladí svého syna po hlavě a řekne: „To jsi udělal dobře. Děkuji ti.“ Pastorec je úžasné místo inspirace pro kázání a bohoslužby, které jsou pak mou velkou radostí, když... nebojím se to v Krnově říct: „Když prožijeme, že je s námi a uprostřed nás Pán živý, přítomný, ve své slávě a moci.“ Někdy padnu vyčerpaný po bohoslužbách po obědě, ale současně naplněný vděčností. Snad jsem byl i tentokrát „ta užitečná Boží trouba, která vytroubila to, co měla“.

A co mě deprimuje? Přemýšlím nad tím. Nemít čas na Pána je hřích, který se vymstí. Za důsledky pak nemohou lidé kolem nás, za to si pak můžeme každý sám. Nechce se nám chodit za Bohem – do nemocnic, do vězení, k trpícím a hladovým – do ran tohoto světa, ve kterém je Kristus. Zdá se mi, že církev si často jde podle svého vlastního plánu, aniž by se Boha ptala na cestu. Proto se s Kristem dnes setkáme spíše v parku na lavičce, v hospodě, či v nějakém životním průšvihů než v kostele. Je to drsné, ale Kristus není tam, kde lidé nemají touhu po Jeho blízkosti. Náboženství

je něco jiného než osobní vztah. Jsme Boží církev a já rád říkávám: „Jsme také sebranka Boží, plná hříšníků a všelijakých vykuků, kteří se do společenství církve přišli zakuklit a schovat před světem. A tohle přemýšlení mi dělá starost.

● **Není příliš osobní otázka: Naplňuje tě toto povolání?**

Ano, naplňuje. Přes všechno, co mě někdy dost frustruje, je to pořád krásné, svobodné povolání a také vyslání. To, že nejsem sám za sebe, ale reprezentuji „milost Božího království“, to mi dává svobodu si nebrat tolik věcí a událostí osobně. Naplňuje mě radostí ta samá skutečnost, která těší v evangeliu našeho Pána: „Když hříšník činí pokání.“ Opravdu mě naplňuje vděčností, když vidím proměnu nepřátelství v přátelství; nebo když se sblížím s člověkem, který mě nesnášel; nebo když pochopím člověka, který mi byl původně strašně nesympatický. Toužím mít čisté srdce, ale přiznám se, že mi to někdy vůbec nejde. Také zažívám v sobě propady víry do beznaděje a děsí mě, jak lehce do ní člověk může spadnout. Naštěstí mám manželku, která mě podrží a připomíná Boží zaslíbení. Oba přece směřujeme do nebe...

● **Zbývá ti čas na rodinu? A nehrozí, že vyhoříš?**

Jako faráři to nemáme s rodinou lehké. Jsou chvíle, kdy závidím katolickým farářům, pak si ale uvědomím, jak těžké to mají zase oni ve své samotě.

Starí rabíni pravili, že když se vyvede aspoň jedno z vašich dětí a následuje Hospodina, je to velký Boží zázrak. U nás doma to máme složitější. Manželka jde za Pánem od svých 25 let. Já uvěřil jako náctiletý. Dohromady máme šest dětí, ale jen tři z našich společných dě-

● *Petrova velká rodina*

tí pustili Krista do svého života. Modlíme se za všechny děti a jsme si také vědomi toho, že si neseme z předchozího života spoustu zranění a bolestí a občas se nám nedostává dost moudrosti a sil. Spolehneme na Boží milost i v budoucnu. Není to lehké, ale to nám přece nikdo nesliboval. Viděl jsem pár kolegů, kteří jeli z vlastních sil a nebyl to hezký pohled a už vůbec ne ke slávě Boží. To mě děsí. Někdy musím zvolnit tempo. Nechci zatrpknout a být zlý na bližní, a tak vlastně i na sebe. Víím, že boj víry nesmíme vzdát, chceme se držet Boží ruky.

● **Prožil jsi v Krnově mladá léta v neobvykle rušné době. Vzpomínáš rád na Krnov? A na co nejraději?**

Krnov mám ve svém srdci už na celý život. Všechna místa, kde jsem prožíval svá dětská dobrodružství. Mládí je pro mě „neodpáratelné“ spojeno s evangelickou církví v Krnově. Uvěřil jsem v hospodě, svou víru potvrdil na evangelizaci na Černé louce v Ostravě. Úžasná léta ve sboru, s mládeží, na domácích skupinkách, tábory na

Kletné... To mě naformovalo na celý život.

Nicméně zkušenost rozdělení našeho sboru v r. 1995 byl pro mě takový šok, že bych to už nikdy nechtěl zažít. Co jsem si z toho odnesl, bylo poučení, že Duch svatý se nedá vodit na provázku jako nafouknutý balónek. On si vane, kam chce. Nějak jsme přeslechli „dvojí přikázání lásky“: miluj Boha, jak jen umíš a dokážeš; a miluj svého bližního jako sebe sama. To se tenkrát moc nepovedlo. Dnes to rozdělení vidím jako projev pýchy. To se nemělo stát. Kde se vytratí úcta a láska, přijde vždycky nějaká pohroma. Myslím, že následky toho si odneslo mnohem víc lidí než požehnání. Dodnes toho lituji. Potenciál Božího požehnání byl tenkrát pro celou naši církev ČCE v 90. letech připraven. Myslím, že právě ve zdravém napětí mezi starým a novým; mezi tzv. „tradičními“ a „letničními“ mohli mnozí najít ukotvenost, svobodu a také Boží vůli ve společenství. Ale touha „nezdržovat se na cestě k velkým věcem“, celková mladická netrpělivost a nepoko-

ra, se ukázala jako nemoudrá a neposlušná. Nikdo nesmí za žádnou cenu trhat tělo Kristovo. V tomto mají katolíci pravdu. A jak se ukazuje, katolická církev si své charismatiky hýčká. Naše ČCE to taky úplně nezvládla a ztratila tak 30 let ve vzdoru proti všemu „letničnímu“. Myslím, že tenkrát příležitost k růstu byla. V těch 90. letech byla taková nádherná hladová doba, lidé hledali Boha. A kdo tenkrát trochu otevřel kostel, tomu tam našli lidi sami. Dnes máme všechno a tváříme se, že Pána Boha nepotřebujeme. Je to iluze.

Co se krnovského sboru týče, nemohu nevzpomenout na Boží babičku Maláčovou. Co ta udělala pro svůj sbor! Byť někdy i navzdory svému sboru. Její odvaha a svým způsobem (rodina odpustí) bláznovství a tvrdohlavost, jen aby získala mnohé... Kde zůstaly velké plány a vize mladých? Její pokorná a modlící se duše byla jako anděl, který chránil kostel a sbor. Její slabost byla Boží silou. Kolika lidem promluvila „do duše“. A její „misijské schodiště s nebeskou svatyní“ u vězňích hodin, kde poutníkovi tikaly v tichosti hodiny, a tak připomínaly jeho potřebu být spasen! Prostě ta sestra

● *S manželkou Maruškou*

to ve svém věku a prostotě natřela mnohým kazatelům a mladým a perspektivním... Modlila se a nebyla zaměřena na sebe, ale jako prorokyně Anna sloužila dnem i nocí v chrámu. To mě fakt inspirovalo tenkrát, když se náš sbor dělil a mladí a perspektivní odcházeli „za lepším“.

A co mi tenkrát ještě pomohlo byla YMCA. Ukázala mi církev v rozmanitosti a různých podobách. Teensing přivedl do sboru také pár mladých lidí, ze mě se stal mladý vedoucí, a to mě vybavilo pro službu a dodalo odvalu studovat teologii. Že jsem dostudoval, byl velký Boží zázrak. Nikdy nezapomenu, že mě sbor podporoval i finančně.

● **Petře, jsi farář, a tak se Tě musím zeptat, na jaké biblické verše nejraději píšeš kázání pro posluchače? A které naopak posilují tebe?**

Biblické verše? Já to mám tak: v každém období mi rezonují určitá místa, která jsem jindy vůbec nevnímal. Například, když jsem byl mladý, tak jsem vůbec nechápal, co je „geniálního“ na knize Kazatel. Dnes po všelijakých kopancích svého života, chápu moc dobře, co znamená, že „je čas sázet,

● *Velmi mladý Petr*

čas sklízet; čas milovat i čas nenávidět...(knihy Kazatel 3) a musím říct, že mě to dnes velmi uklidňuje. Od té doby, co jsem ve službě duchovního, velmi oceňuji Žalm 139, který nás ujišťuje, že před Bohem se nikde neschováváme: „Hled, zda jsem nesešel na cestu trápení a po cestě věčnosti mě veď.“

A verše nebo texty ke kázání se snažím neopakovat, ale vyvažovat Starý i Nový Zákon. Když lezu (doslova lezu, u nás musíte hodně do schodů a do výšky) na kazatelnu, tak se modlím: „Panne, ať ti neudělám ostudu a neplácám blbiny. Prosím, použij si mě a mluv ke mně, ať posloužím Tobě a ne sobě. Ať nejsem balvanem na cestě k Tobě.“ Víím, že Boží Slovo mluví, jen když je z Ducha svatého. Víím, že musím zůstat pravdivý a upřímný a zachovat lásku, která mě chrání před odpadnutím a hořkostí.

Tož, tak to se mnou je. Jsem vděčný Bohu, že všechny naše chyby umí v ten pravý čas proměnit v požehnání. Ještě že tak... ☺

Bratře faráři Petře, i když jsi tak vytížený, udělal sis na nás čas, a to se cení. Ať Pán Bůh žehná Tobě, Tvé rodině i celému Tvému sboru v Nošislavi.

Tamara Maláčová

Rybičky, rybičky, rybáři jdou!

Bylí jste někdy na rybách? Pokud ano, pustili jste se do velmi biblické činnosti. Ryby a rybáře nacházíme na mnoha stránkách Písma.

Ryby se podle knihy Genesis objevily pátý den stvoření spolu s ptáky (přesněji řečeno Písmo zmiňuje vodní hemživce a vzdušné létavce). Člověk měl za úkol nad nimi, podobně jako nad ostatní zvěří a ptactvem, panovat.

Jako pokrm jsou zmíněny už v knize Exodus, kde na ně Izraelci v poušti vzpomínají jako na egyptskou pochoutku. Král Šalomoun ve své moudrosti a vzdělanosti se vyznal nejen v havěti suchozemské, ale i v rybách.

Rybáře zmiňuje Jeremáš v souvislosti s „vylovením“ rozptýlených Izraelců z vod vyhnanství – vylovení k soudu a slitování. Ezechiel vychvaluje rybářskou „úrodu“ v potoce, v posvátné vodě, vytékající od prahu obnoveného chrámu. Ámos přináší rybaření jako obraz odsouzení mocných, kteří zneužívají v Izraeli svého postavení a utlačují nuzné a ubožáky.

Zvláštní kapitolu tvoří „velryb“, který spolkl a posléze zase vyvrátil Jonáš a v jehož útrobách si Jonáš prožil třídní pokání.

V Ježíšově příběhu mají rybáři velmi významné postavení – z této branže pochází nejméně třetina Ježí-

šových dvanácti nejbližších učedníků. Podle Lukášova evangelia Ježíš při prvním setkání s Petrem a spol. předvedl svou moc tím, že jim nahnal do sítě tuny ryb, zatímco Jan tuto příhodu připomíná jako Ježíšovu průkazku totožnosti po vzkříšení, kdy navštíví učedníky, rybařící u Tiberiadského jezera.

Své učedníky Ježíš povolává výzvou, aby se stali rybáři lidí. Obraz rybářské sítě použije jako jednu z ilustrací Božího Království, které zahrnuje všechno dobré i zlé a vytahuje to z podvodního přitímní do světla Hospodinova. Práce pro Krista, získávání nových učedníků je vlastně podobná rybaření.

Dvakrát použil Pán Ježíš ryby s nečekaným účinkem.

Nejprve, když dvěma rybami nasýtil nejméně pět tisíc lidí, a podruhé, když rybu využil jako zdroj prostředků pro zaplacení římské daně (kéž bychom věděli, jakouže finanční velrybu to používal! Mohli bychom pak za každým kostelíkem mít rybník a byli bychom zbaveni starostí o budoucnost.

Už jen pro dokreslení zmíníme, že první křesťané používali piktogram ryby jako tajný symbol, podle něhož se poznávali souvěrci, aniž by se prozradili případným pronásledovatelům.

Ryby a rybaření jsou spjaty s naší vírou víc, než si uvědomujeme. Tak si na to vzpomeňte pokaždé, když zalovíte v mražáku po porci rybích prstů.

Štěpán Janča

Velikonoční zázrak

Jako už tradičně se na Velký pátek v krnovském kostele hrálo divadlo. Pašijová hra, inspirovaná Ježíšovým příběhem od ztčení až k zmrtvýchvstání, v monumentálním zpracování našich ochotníků, se zapojením všech věkových skupin. V kostele bylo jako obvykle narváno (na divadle by se řeklo „vyprodáno“) a mohutný aplaus po závěrečné písničce ocenil výkony herců a hereček.

Malí i velcí herci se rekrutovali z Armády spásy, Křesťanského společenství, Evangelické církve a dalších přátel. Jedna z účastnic, vedoucí střediska BENJAMÍN KRNOV, Sylva Dorazilová se s námi podělila o své dojmy:

„Připomenutí Velikonočního zázraku může mít více podob. Z pozice „herce“, který se pohybuje na prknech, jež znamenají ztvárnění biblických příběhů poměrně krátce a je stále neznalý, mívám smíšené pocity.

Soubor je plný lidí z různých míst, různých církví. Každý má své povinnosti, své životní příběhy a někdo se vlastně do poslední chvíle nezná. Individuální zkoušku jednotlivých obrazů stihneme anebo taky ne a o to je to zajímavější. Já ji nestihla ani jednou. Až tu generální. A tam rozhodně nemám nikdy pocit, že to bude vypadat jako ucelený příběh.

Ale v tom je možná ten zázrak, protože stejně jako když skládáte puzzle, skládá se příběh, na který se lidé přijdou podívat.

Ve chvíli, kdy vidíte své spoluhráče v kostýmech, ve chvíli, kdy máte vedle sebe partáka, co vám stiskne ruku, jako by vám chtěl vzít kousek té trémy, ve chvíli, kdy vše ztichne a pomyslná opona se zvedá, v tu chvíli se stanete součástí příběhu, který má svůj význam.

Nebudu lhát, je krásné vidět plný kostel lidí, kteří se těší. Je krásné vidět nakonec ten celek, který plyne a je krásné to prostě zvládnout. Velké díky patří těm, co vidět nejdou, ale bez jejich slov, podpory, přípravy scén by nebylo nic. Velké díky patří také nápovědě v první řadě, protože co si budeme..., každý z nás je z jiného místa, z jiné církve a má svůj příběh a slova někdy dojdou..."

Věříme, že atmosféra byla skutečně důstojná a že i tímto neobvyklým způsobem jsme oslavili našeho Pána Ježíše. Velká pochvala patří režisérce Věře Markové a dalším, kdo se na uchystání tohoto představení podíleli.

/tm//šj/

Vzpomínka na Milana Moletze

(před 20 lety (28. 7. 2005) odešel bratr Milan Moletz k Pánu do království lásky a pokoje)

V roce 1988 ukončil diakon Bronislav Kie-lar (nynější označení jáhen) u nás v Krno-vě kazatelskou službu. Za rok nastoupil na je-ho místo mladý muž z Prahy – diakon Milan Moletz. Pocházel z tehdejšího holešovického sboru ČCE, kde byl kazatelem br. Dan Drápal. (Tento sbor byl základem pro vznik nové pro- testantské denominace – Křesťanského spo- lečenství, a to v roce 1990, kdy už církev ne- byla omezována státní mocí.)

V září 1989 jsme Milana Moletze přivítali na prvních bohoslužbách. Rok 1989 byl, jak známo, v mnohém směru přelomový – v celé společnosti. Církev již nebyla sešňorována ja- ko dřív, začalo se volněji dýchat. Ve sborech se objevovali noví lidé, zvláště mladí, kteří hle- dali něco víc, než konzum. Byla to doba pl- ná nadějí, smělých plánů a radosti. A jak to už mezi lidmi bývá, přicházeli i lidé – někdy radikální a bez zkušeností – s mylnými názo- ry a důrazy. Občas bylo dost těžké se v tom všem vyznat. Někteří lidé ve sboru měli po- cit, že se věci až příliš rozjely, a zároveň byli usměrňováni ve smyslu, aby „nebyl uhašován Duch svatý“. V těchto letech (1990 až 1995) se možná i milý bratr Milan někdy těžko ori- entoval. Pravdou je, že dopřával více sluchu novým mladým křesťanům než těm starším „tradičním“. Připojme něco ze vzpomínky Da- na Drápla, která byla v létě 2005 uveřejněna v církevním tisku. Tam čteme:

„Můj milovaný přítel a člověk, jehož jsem si velmi vážil, odešel k Pánu ve věku 48 let. Sezná- mili jsme se tuším v roce 1982. Milan, který po- cházel z Dobříše, se tehdy dostával ze závislos- ti na alkoholu. Uvěřil v Pána Ježíše Krista a od počátku bral cestu následování velmi vážně. Kdo ho znal, věděl, že Milan byl člověk tichý, pokor- ný, neokázalý. Neokázalý byl i jeho křesťanský „start“. Žádný raketový start. Zato tichý a sta- bilní růst.

Milanovou silnou stránkou byla pokora a ti- chost. Tyto vlastnosti dostávaly konkrétní po- dobu v nádherné schopnosti naslouchat člově-

ku. Milan toho měl za sebou dost na to, aby byl v pokušení se nad někoho vyvyšovat nebo něko- ho soudit. Dokázal být spolehlivou „vrbou“, ale mnohdy i moudrým rádcem.

Koncem osmdesátých let se Milan stal „sbo- rovým bratrem“. Málokdo dnes ví, co to vlastně znamenalo. V podstatě se stal druhým pastorem sboru. Byl to milý, spolehlivý bratr, který mne mnohokrát povzbudil a který mi mnohokrát po- mohl.

V době, kdy v Holešovicích maninský sbor opouštěl českobratrskou církev evangelickou (lé- to 1990), byl již Milan kazatelem v krnovském sboru této církve. Milan nastoupil v Krnově po velmi pozhnaném bratru Kielarovi, člověku bez formálního teologického vzdělání, nicméně člo- věku velké opravdovosti a hluboké zbožnosti, jemuž se v pohraničí podařilo vybudovat krásný i po- měrně silný sbor. Milan navázal na jeho práci.

Bohužel, napětí mezi charismatiky a necha- rismatiky a hlavně bolavá otázka vodního křtu zasáhla i krnovský sbor. V jedné vyhrcoené situ- aci se Milan na radu synodního seniora ČCE roz- hodl rezignovat. Když to dělal, nevěděl, co bude dál. Nevěděl, zda odejde ze sboru sám, zda odejde větší část sboru, zda odejde třeba jen malá sku-

pinka. Dopadlo to tak, že odešla asi polovina ak- tivních členů sboru a v Krnově vzniklo Křesťan- ské společenství, psal se tehdy rok 1995. Na jaře roku 1998 Milan na povolání pastora Křesťan- ského společenství rezignoval. Důvodů bylo hned několik. Došlo k určitému napětí mezi Milanem a ostatními staršími - napětí zapříčiněnému, jak to bohužel tak často bývá, nedostatkem komuni- kace. K tomu se připojily vážné zdravotní problé- my Milanovy i jeho manželky Evy.

Milan byl muž, jehož si povolal Hospodin a jenž vstoupil do duchovního boje. Bůh měl plán pro je- ho život a satan měl také plán pro jeho život. Mi- lanovo pozemské putování skončilo. Prožil hodně věcí krásných a hodně věcí strastiplných. Věřím, že my, kdo jsme ho znali, na něj budeme vzpomí- nat v tom nejlepším. Mnohým byl přítelem, ně- kterým byl duchovním otcem. Všichni se musíme postavit před Boží soud a vydáme počet z toho, co jsme se svým životem udělali. Díky Bohu není na nás, abychom Milana soudili. Jistě za něj může- me být vděční. /JM st./

Narozeniny ve sboru v červenci až září 2025

Milí oslavenci

- vy, kdo slavíte narozeniny v uvedených měsících: Přijměte naše blahopřání s přáním pevného zdraví a Boží ochrany.

Redakční rada Dobrého Pastýře, červen 2025

KRNOV:

Červenec:

Rostislav Čičman
Jirka Dolková
Vítězslav Maláč
Daniel Strádal
Ludmila Vajdová
Jana Maláčová
Miroslava Šimarová
Emilie Čičmanová
Michal Vybíral
Josef Ničman

Srpen:

Jiří Sedláček
Bedřiška
Matičková-Marková

Pavel Loyda

Miroslava Dofková
Šimon Hoferek
Romana Fridrichová
(Sedláčková)
Drahomíra Polášková

Září:

Marcela Marková
Thomas Severin
Eva Loydová
Eliáš Marek
Radek Loyda
Jiří Marek st.
Marika Gazdágová
Štěpán Marek
Alexandr Yuhás
Lukáš Křehlík
Jiří Šimek.

BRUNTÁL:

Červenec:

Věra Králová
Slavomír Darida
Jiří Darida ml.
Martin Kielar

Srpen:

Bohuslav Darida
Dagmar Kadlíková
Natálie Waldová

Září:

Eugenie Daridová

HLAVNÍ NÁMĚSTÍ KRNOV

Den pro Krnov

SOBOTA | 21. ČERVNA | 14:00-21:00

DenproKrnov.cz